

čneje o islamskih mestih. Bolj na kratko so nato obravnavana mesta v Afriki, Aziji in Avstraliji, obširneje pa latinskoameriška in angloameriška mesta. Še najslabši je prikaz razvoja in omrežja sovjetskih mest, ki bi zaradi samosvojega razvoja nedvomno zaslužila več pozornosti.

Za čuda je v tem izvrstnem, čitljivem in dobro ilustriranem pregledu izostala obravnava jugoslovanskih mest, čeprav imamo o njih že veliko geografskih in urbanističnih študij. Avtor je v razgovoru povedal, da pripravlja še tretjo knjigo, ki bo posvečena jugoslovanskemu mestnemu omrežju. Prepričani smo, da bo tudi ta, kot obe dosednji, pregledna, sodobna, logično grajena in širše uporabna in da bo odpirala nove geografske vidike.

Igor Vrišer

Radovi, 19 (1984), Geografski odjel (Zavod) Prirodno-matematičkog fakulteta, Zagreb

Večji geografski zavodi vse pogosteje izdajajo posebne publikacije, saj v rednih geografskih glasilih ni dovolj možnosti za objavljanje večjih oziroma obsežnejših znanstvenih poročil. Tako tudi Geografski odjel (zavod) PMF v Zagrebu izdaja občasne zvezke »**Radovi**«. Zadnja 19. številka (1984) prinaša sedem zanimivih razprav.

B. Volarić in I. Lisac poročata o klimatski razdelitvi Hrvatske glede na letno gibanje zračne temperature. T. Šegota obravnava gibanje savskega vodostaja pri Zagrebu in ga primerja s padavinami v Ljubljani. Ugotavlja dokaj tesno pozitivno korelacijsko zvezo $r=0,68$. A. Bognar prikazuje geomorfološke značilnosti nižine ob reki Karašici v Baranji.

M. Friganović obravnava dileme, ki se odpirajo okoli populacijske politike in regionalnega razvoja v SR Hrvatski. Ugotavlja, da se območja depopulacije in eksodusa v osrednji Slavoniji, Liki, Gorskem Kotaru, Dalmatinski Zagori in Hrvatskem Zagorju še dalje širijo in da so to hkrati območja, ki zaostajajo v svojem gospodarskem razvoju za hrvatskim poprečjem.

D. Feletar analizira na osnovi lokacijskega kvocienta in regionalnega faktorja prostorsko razmestitev in trend industrializacije v SRH med l. 1953 in 1981. Še vedno je največja koncentracija industrije v Zahodni Hrvatski, Hrvatskem Primorju, Istri in osrednji Dalmaciji, šibko industrializacijo pa izkazujejo osrednja Slavonija, Banija, Lika in Dalmatinska Zagora. Vendar je tridesetletni razvoj industrije le zmanjšal svojčas znatne razlike v industrializaciji s postopno industrializacijo podeželskih, manj razvitih občin.

M. Vresk poroča o metropolitanski regiji Zagreba, ki je l. 1981 štela 841.213 prebivalcev, od tega v samem mestu 662.299. Mesto še dalje kaže težnjo po nagli rasti (1971—1981 je poraslo za 20%) in po zvezdastem širjenju v okolico. Vsebinsko se na Vreskovo študijo navezuje poročilo M. Sića o razvoju mestnega avto-busnega prometa kot kazalcu urbanizacije Zagreba med l. 1965 in 1980. Iz razprave je razvidno, da se je v tem razdobju perimenter urbanizacije povečal od svoječasnih 20 km na več kot 30 km ter se glede na frekvenco tudi znatno okrepil.

Študijam je treba priznati, da dobro prikazujejo moderno geografsko usmerjenost hrvatskih geografov in njihov smisel za aktualno problematiko. Razmisli bi treba, ali ne bi tudi v Ljubljani začeli izdajati podobne geografske zvezke.

Igor Vrišer